

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

PL. ÚS 2/09-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. septembra 2009 v pléne zloženom z predsedníčky Ivetty Macejkovej a zo sudcov Jána Auxta, Ľubomíra Dobríka, Ľudmily Gajdošíkovej, Juraja Horvátha, Sergeja Kohuta, Jána Lubyho, Milana Ľalíka, Lajosa Mészárosa, Marianny Mochnáčovej, Ladislava Orosza a Rudolfa Tkáčika o návrhu Krajského súdu v Banskej Bystrici, zastúpeného predsedníčkou senátu JUDr. D. M., na začatie konania o súlade § 13 ods. 3 písm. a) zákona č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov s čl. 39 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky takto

r o z h o d o l :

Návrhu Krajského súdu v Banskej Bystrici **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 29. apríla 2008 doručený návrh Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „navrhovateľ“ alebo „krajský súd“) na začatie konania o súlade § 13 ods. 3 písm. a) zákona č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „napadnuté ustanovenie“ alebo „zákon č. 599/2003 Z. z.“) s čl. 39 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Návrh bol na úvodnej strane označený ako „*Návrh na začatie konania o nesúlade § 13 ods. 3 písm. a/ zákona č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s článkom 39 ods. 2 Ústavy SR*“.

Z návrhu vyplynulo, že pred krajským súdom sa pod sp. zn. 23 S 253/2007 vedie konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia sp. zn. 2007/1635-Pol. A/2007/00605 zo 4. októbra 2007 Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny B., pracovisko B. (ďalej len „žalovaný“), na základe žaloby podanej Z. Š. (ďalej len „žalobca“).

Konaniu pred krajským súdom predchádzalo konanie pred Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny R., odbor sociálnych vecí a rodiny, pracovisko B. (ďalej len „prvostupňový správny orgán“), v ktorom prvostupňový správny orgán o žiadosti žalobcu o zvýšenie dávky v hmotnej núdzi o príspevok na bývanie rozhodol rozhodnutím sp. zn. B/2007/08045/ES/02 z 13. augusta 2007 tak, že žalobcovi zvýšenie dávky v hmotnej núdzi o príspevok na bývanie nepriznal, a to preto, že žalobca mal v rodinnom dome, v ktorom býval, doživotné právo bývania a užívania rodinného domu, a teda nespĺňal podmienku vlastníckeho alebo nájomného vzťahu podľa napadnutého ustanovenia, pretože v jeho zmysle nárok na príspevok na bývanie patrí iba tomu občanovi v hmotnej núdzi, ktorý je vlastníkom bytu,

vlastníkom rodinného domu, nájomcom bytu alebo nájomcom rodinného domu alebo nájomcom obytnej miestnosti v zariadení určenom na trvalé bývanie (a súčasne preukázateľne uhrádza náklady spojené s bývaním). O odvolaní žalobcu proti tomuto rozhodnutiu rozhodol žalovaný 4. októbra 2007 rozhodnutím sp. zn. 2007/1635-Pol. A/2007/00605 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil. Poukázal na to, že v konaní nebolo preukázané, že žalobca je vlastníkom alebo nájomcom rodinného domu, ktorý obýva, a príspevok na bývanie mu preto nebolo možné priznať. Právo zodpovedajúce vecnému bremenu nemožno považovať za nájom bytu alebo rodinného domu.

Proti tomuto rozhodnutiu žalovaného podal žalobca 5. decembra 2007 krajskému súdu žalobu o preskúmanie jeho zákonnosti, ktorou žiadal rozhodnutie žalovaného sp. zn. 2007/1635-Pol. A/2007/00605 zo 4. októbra 2007 zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie v podstate s tým odôvodnením, že žalobca spĺňa podmienky na priznanie zvýšenia dávky v hmotnej núdzi o príspevok na bývanie, hoci nie je nájomcom ani vlastníkom rodinného domu, pretože má k nemu zriadené odplatné právo zodpovedajúce vecnému bremenu doživotného bývania a užívania. Iba takýto záver podľa názoru žalobcu zodpovedá zneniu § 13 ods. 1 zákona č. 599/2003 Z. z., v zmysle ktorého je účel príspevku na bývanie vymedzený tak, že patrí občanovi v hmotnej núdzi na úhradu nákladov spojených s bývaním na pomoc v hmotnej núdzi. Žalovaný sa k žalobe žalobcu vyjadril podaním doručeným krajskému súdu 31. decembra 2007 tak, že navrhol žalobu žalobcu zamietnuť, pretože jeho rozhodnutie sp. zn. 2007/1635-Pol. A/2007/00605 zo 4. októbra 2007 je zákonné a dôsledne sa v ňom vysporiadal so všetkými skutočnosťami uvedenými v odvolaní žalobcu. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že účel príspevku na bývanie je daný § 13 ods. 1 zákona č. 599/2003 Z. z., žalovaný zdôraznil, že toto ustanovenie podmieňuje vznik nároku splnením ďalších podmienok nároku na dávku (ktoré žalobca opomenul), čo je výslovne uvedené v jeho závere, pričom jednou z podmienok na priznanie dávky, na ktorú toto ustanovenie odkazuje, je i podmienka uvedená v napadnutom ustanovení, teda to, že žiadateľ o dávku je nájomcom alebo vlastníkom domu alebo bytu. Práve táto podmienka nebola žalobcom splnená, a preto mu zvýšenie dávky v hmotnej núdzi o príspevok na bývanie priznané nebolo a ani mu priznané byť nemohlo. Pri vymedzení účelu príspevku na

bývanie podľa § 13 ods. 1 zákona č. 599/2003 Z. z. treba vziať do úvahy, že má patriť iba osobám spĺňajúcim všetky ustanovené podmienky.

Senát krajského súdu dospel v tejto veci k záveru, že § 13 ods. 3 písm. a) zákona č. 599/2003 Z. z. nie je v súlade s čl. 39 ods. 2 ústavy, a z tohto dôvodu konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku prerušil uznesením č. k. 23 S 253/2007-33 z 23. januára 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť 12. júla 2008.

Ako vyplýva z návrhu krajského súdu na začatie konania pred ústavným súdom, navrhovateľ žiada vysloviť nesúlad napadnutého ustanovenia s čl. 39 ods. 2 ústavy s takýmto odôvodnením:

„Podľa článku 39 ods. 2 Ústavy SR, každý, kto je v hmotnej núdzi má právo na takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok. Podľa odseku 3 citovaného článku Ústavy SR podrobnosti o právach podľa ods. 1 a 2 ustanoví zákon.

V danom prípade správne orgány rozhodovali o príspevku na bývanie, aplikujúc ustanovenie § 13 zákona č. 599/2003 Z. z. Dospeli k záveru, že žalobca nemá nárok na príspevok na bývanie, pretože nesplňa podmienky pre jeho priznanie, keďže nie je vlastníkom, ani nájomcom rodinného domu, v ktorom býva, ale býva v ňom na základe práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ktoré spočíva v práve doživotného bývania v rodinnom dome za dohodnutú odplatu 500,-Sk mesačne... Článok 39 ods. 3 Ústavy SR zakotvuje, že podrobnosti o právach podľa odseku 2 ustanoví zákon. V danom prípade je ním zákon č. 599/2003 Z. z. Z ustanovenia § 13 ods. 3 písm. a/ vyplýva, že zákon označuje konkrétne skupiny občanov, ktorým priznáva právo na príspevok na bývanie. V zákone nie je vymenovaná skupina občanov, ktorá si zabezpečuje bývanie prostredníctvom práva zodpovedajúceho vecnému bremenu spočívajúcim v doživotnom užívaní rodinného domu. Je nesporné, že bývanie je možné zabezpečovať aj takouto formou. Podstata užívania nehnuteľnosti, v danom prípade rodinného domu na základe inštitútov nájomnej zmluvy alebo zmluvy o zriadení vecného bremena spočívajúcim v práve doživotného užívania nehnuteľnosti je veľmi blízka. Súd sa domnieva, že ustanovenie § 13 ods. 3 písm. a/ zákona č. 599/2003 Z. z. je v rozpore s článkom 39 ods. 2 Ústavy SR, nakoľko znevýhodňuje určitú skupinu občanov, ktorá je tiež v hmotnej núdzi a mala by mať právo na takú pomoc, ktorá je

nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok, medzi ktoré patrí aj bývanie, pričom toto bývanie si zabezpečuje na základe odplatného vecného bremena.

Medzi základné odvetvia verejného práva patrí aj správne právo, ktoré slúži na ochranu verejných záujmov, ako aj právo sociálneho zabezpečenia, ktoré upravuje množstvo právnych vzťahov, ktorými sa zabezpečujú sociálne práva občanov. Upravuje vzťahy a inštitúcie, prostredníctvom ktorých sa zmierňujú a odstraňujú následky sociálnych udalostí, v ktorých sa môžu ľudia ocitnúť, a ktoré sú upravené právnymi normami. Normy verejného práva sú principiálne normami kategorickými (kogentnými). Pre súkromné právo je naopak charakteristická sloboda rozhodovania jednotlivcov o vlastných záležitostiach. V praxi aplikácie práva sa môže vyskytnúť situácia, keď má súd alebo iný štátny orgán rozhodnúť prípad, ktorý nepredvída žiadna platná právna norma, existuje teda medzera v práve. V odvetviach súkromného práva možno v takýchto prípadoch postupovať podľa analógie. Vo verejnom práve je možnosť analógie ojedinelá. Úplne neprípustná je v odvetviach správneho a finančného práva. V právnom štáte musí byť rozhodovacia činnosť štátnych orgánov dôsledne viazaná právom. Vzhľadom na všeobecnosť právnych noriem a špecifiká konkrétnych situácií však nemôže byť ich činnosť s právom regulovaná úplne do všetkých podrobností. V určitých prípadoch právo priznáva možnosť uváženia. Možnosť uváženia však musí byť poskytnutá právnou normou, napríklad svojou všeobecnou a relatívne neurčitou formuláciou (napr. zreteľahodné prípady, dobré mravy...), alebo demonštratívny výpočty hypotéz a pod.

V danom prípade ustanovenie § 13 ods. 3 písm. a/ zákona č. 599/2003 Z. z. jednoznačne, menovitým výpočtom okruhu osôb upravuje komu patrí príspevok na bývanie. Nejedná sa o príkladný výpočet možných subjektov komu tento príspevok možno priznať, ich výpočet je presne daný. V odseku 4 citovaného ustanovenia zákonodarca konkretizuje, že za bývanie sa na účely príspevku na bývanie považuje aj bývanie spojené s poskytovaním starostlivosti v zariadení sociálnych služieb celoročne. Nakoľko pri aplikácii noriem správneho práva a noriem práva sociálneho zabezpečenia je analógia vylúčená, rovnako aj rozširujúci výklad, ktorý má blízko k analógii, správny orgán postupoval v súlade so zákonom, ak dospel k záveru, že žalobca nemá nárok na príspevok na bývanie, pretože nie je žiadnym z vymenovaných osôb, ktorému by mohol byť tento príspevok priznaný, t. j. nie je vlastníkom bytu, vlastníkom rodinného domu, nájomcom bytu alebo nájomcom rodinného

domu alebo nájomcom obytnej miestnosti v zariadení určenom na trvalé bývanie, eventuálne nejedná sa o bývanie spojené s poskytovaním starostlivosti v zariadení sociálnych služieb celoročne.

Z vyššie uvedených dôvodov, Krajský súd v Banskej Bystrici navrhuje, aby Ústavný súd SR návrh súdu na začatie konania o súlade právnych predpisov prijal na ďalšie konanie.“

Ústavný súd uznesením č. k. PL. ÚS 2/09-12 z 21. januára 2009 prijal návrh krajského súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd prípisom z 5. februára 2009 oznámil ústavnému súdu, že netrvá na ústnom pojednávaní pléna ústavného súdu.

Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky prípisom č. 3700/2009-II/1 z 9. februára 2009 uviedlo, že tiež netrvá na verejnom ústnom pojednávaní pléna ústavného súdu, a poukázalo na to, že „*súlad zákona o pomoci v hmotnej núdzi s ústavou, ktorý spochybnil Krajský súd v Banskej Bystrici návrhom doručeným ústavnému súdu 29. apríla 2008 je zabezpečený prijatím novely zákona o pomoci v hmotnej núdzi č.562/2008 Z.z., ktorou bol zákon o pomoci v hmotnej núdzi doplnený o ustanovenie v § 13 ods.4 tak, že za bývanie sa na účely príspevku na bývanie považuje aj bývanie v byte alebo rodinnom dome, v ktorom má občan v hmotnej núdzi a fyzické osoby, ktoré sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzujú, právo doživotného užívania. Zároveň sa na toto ustanovenie vzťahuje výnimka uvedená v § 13 ods.7 zákona o pomoci v hmotnej núdzi, podľa ktorej poberateľ starobného dôchodku nepreukazuje nájomný vzťah k bytu alebo rodinnému domu, v ktorom má právo doživotného užívania a nepreukazuje ani uhrádzanie nákladov spojených s bývaním v takomto byte alebo rodinnom dome.“*

Vláda Slovenskej republiky zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky vo svojom stanovisku č. 12221/2009 z 24. februára 2009 poukázala obdobne na prijatie novely zákona č. 599/2003 Z. z. vykonanej zákonom č. 562/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 562/2008 Z. z.“) a navyše uviedla: *„Nad rámec uvedeného je aj na tomto prípade možné dokumentovať vhodnosť rozšírenia inštitútu zastavenia konania pri abstraktnej kontrole ústavnosti nie len na prípady, kedy namietaný rozpor zanikol z dôvodu zmeny alebo doplnenia príslušných článkov Ústavy Slovenskej republiky, napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. PL. ÚS 13/98, ale aj na prípady, kedy tento rozpor zanikol v dôsledku zmeny, či doplnenia zákona bez toho, aby zákon stratil platnosť.“*

Národná rada Slovenskej republiky predložila ústavnému súdu stanovisko k návrhu krajského súdu prípisom č.100/2009 z apríla 2009, v ktorom rovnako ako vláda Slovenskej republiky a Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky poukázala na prijatie novely zákona č. 599/2003 Z. z. vykonanej zákonom č. 562/2008 Z. z. a uviedla, že *„v súčasnosti platná právna úprava sa vzťahuje aj na navrhovateľom poukazovanú znevýhodnenú skupinu osôb a preto predložený návrh Krajského súdu v Banskej Bystrici možno považovať za neopodstatnený“*.

II.

Uznesením ústavného súdu č. k. PL. ÚS 2/09-12 z 21. januára 2009 ústavný súd prijal návrh krajského súdu na ďalšie konanie, keď konštatoval, že ide o návrh na začatie konania o súlade § 13 ods. 3 písm. a) zákona č. 599/2003 Z. z. s čl. 39 ods. 2 ústavy, ktorý navrhovateľ predložil ako subjekt oprávnený iniciovať konanie o súlade právnych predpisov (čl. 125 ods. 1 ústavy) v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou [čl. 130 ods. 1 písm. d) v spojení s čl. 144 ods. 2 ústavy, resp. § 18 ods. 1 písm. d) v spojení s § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa zvlášť dotýka návrhu na rozhodnutie (petitu) predloženého navrhovateľom.

Ústavný súd podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Z čl. 125 ods. 1 v spojení s čl. 125 ods. 3 ústavy, ako aj z povahy a podstaty konania o súlade právnych predpisov vyplýva, že podľa výsledkov preskúmania predmetného návrhu na začatie konania môže ústavný súd v konaní o súlade právnych predpisov vo veci samej rozhodnúť tak, že návrhu rozhodnutia (petitu) predloženého navrhovateľom vo výroku vyhovie úplne (a prípadne aj nad jeho rámec v zmysle § 40 zákona o ústavnom súde), vyhovie mu čiastočne, alebo mu nevyhovie. Ústavný súd (v zásade) návrhu navrhovateľa nevyhovie aj vtedy, ak zistí, že v danom prípade možno uplatniť ústavne konformný výklad napadnutej právnej normy (noriem).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd považoval za potrebné preskúmať, či v danom prípade možno uplatniť ústavne konformný výklad napadnutého ustanovenia zákona č. 599/2003 Z. z. V tejto súvislosti poukázal na to, že k uplatňovaniu zásady ústavne konformného výkladu sa prihlásil už v konaní vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 15/98, v ktorom uviedol „Keď právnu normu možno vysvetľovať dvoma spôsobmi, pričom jeden výklad je v súlade s Ústavou SR a medzinárodnými dohovormi podľa čl. 11 Ústavy SR (citovaný právny názor formuloval ústavný súd v čase, keď bol ešte čl. 11 ústavy platný a účinný, pozn.) a druhý výklad je s nimi v nesúlade, nejestvuje ústavný dôvod na zrušenie takej právnej normy. Všetky štátne orgány majú vtedy Ústavou určenú povinnosť uplatňovať právnu normu v súlade s Ústavou SR.“. Zásadu prednosti ústavne konformného výkladu ústavný súd uplatňuje aj v konaniach o návrhoch fyzických osôb a právnických osôb, pričom zdôrazňuje, že z tejto zásady „vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri

uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd“ (II. ÚS 148/06, m. m. tiež III. ÚS 348/06, IV. ÚS 96/07, IV. ÚS 200/07, IV. ÚS 209/07, IV. ÚS 95/08 atď.).

Ústavný súd rešpektuje, že zásadu (doktrínu) ústavne konformného výkladu možno v konaní o súlade právnych predpisov uplatniť len v prípadoch, keď to povaha preskúmvanej veci a jej konkrétne okolnosti umožňujú (dovoľujú) a keď to je účelné, a pritom z hľadiska ochrany ústavnosti aj dostatočne účinné. V súvislosti s uvedeným ústavný súd považoval za vhodné poukázať na judikatúru Spolkového ústavného súdu SRN, v ktorej sú limity uplatnenia ústavne konformného výkladu formulované takto: „Zákon nie je protiústavný, pokiaľ je možný jeho výklad, ktorý je v súlade s ústavou, a zákon pri takomto výklade zostáva zmysluplný“ (napr. BverGE 2/267 alebo 8/34).

Navrhovateľ vo svojom návrhu cituje § 13 ods. 3 písm. a) zákona č. 599/2003 Z. z. v znení účinnom ku dňu doručenia jeho návrhu ústavnému súdu. Relevantné znenie § 13 ods. 3 a 4 zákona č. 599/2003 Z. z. v čase doručenia návrhu krajského súdu ústavnému súdu bolo takéto:

„(3) Občan v hmotnej núdzi a fyzické osoby, ktoré sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzujú, majú nárok na príspevok na bývanie, ak občan v hmotnej núdzi alebo niektorá z fyzických osôb, ktorá sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzuje podľa §4

a) je vlastníkom bytu, vlastníkom rodinného domu, nájomcom bytu alebo nájomcom rodinného domu alebo nájomcom obytnej miestnosti v zariadení určenom na trvalé bývanie
a

b) uhrádza náklady spojené s bývaním a predloží doklad o zaplatení týchto nákladov za predchádzajúcich šesť po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov alebo preukáže uznanie dlhu a dohodu o splátkach v prípade, že má nedoplatky spojené s úhradou nákladov spojených s bývaním.

(4) Za bývanie sa na účely príspevku na bývanie považuje aj bývanie spojené s poskytovaním starostlivosti v zariadení sociálnych služieb celoročne.“

Zákon č. 599/2003 Z. z. bol novelizovaný s účinnosťou od 1. januára 2009 zákonom č. 562/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov tak, že v bode 16 v § 13 ods. 4 sa na konci pripájajú tieto slová: „a bývanie v byte alebo v rodinnom dome, v ktorom má občan v hmotnej núdzi a fyzické osoby, ktoré sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzujú, právo doživotného užívania.“

Počínajúc 1. januárom 2009 znie § 13 ods. 4 zákona č. 599/2003 Z. z. takto:

„(4) Za bývanie sa na účely príspevku na bývanie považuje aj bývanie spojené s poskytovaním starostlivosti v zariadení sociálnych služieb celoročne a bývanie v byte alebo v rodinnom dome, v ktorom má občan v hmotnej núdzi a fyzické osoby, ktoré sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzujú, právo doživotného užívania.“

Osobitná časť dôvodovej správy k bodu 16 zákona č. 562/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, tejto novely k tomuto bodu uvádza:

„Ide o riešenie hmotnej núdze občana v hmotnej núdzi a fyzických osôb, ktoré sa s ním spoločne posudzujú na účely príspevku na bývanie, keď majú reálne výdavky spojené s užívaním nehnuteľnosti, ktorú na základe darovacej zmluvy previedli na inú osobu, avšak aj na základe tohto prevodu im ostalo právo doživotného užívania.“

Podľa názoru ústavného súdu napadnutý § 13 ods. 3 písm. a) a novelou doplnený odsek 4 zákona č. 599/2003 Z. z. možno súdom interpretovať a aplikovať ústavne konformným spôsobom. Oporu pre tento právny názor možno vyvodiť aj z citovaných častí stanovísk štátnych orgánov.

Uvedené závery podľa názoru ústavného súdu ukazujú, že príslušné ustanovenia zákona č. 599/2003 Z. z. možno vykladať a aplikovať ústavne konformným spôsobom, t. j.

právny spor, ktorý tvorí podstatu návrhu krajského súdu, možno riešiť aj podľa v súčasnosti platnej právnej úpravy.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že prostredníctvom ústavne konformného výkladu ustanovení § 13 ods. 3 písm. a) a ods. 4 zákona č. 599/2003 Z. z., ktoré sa vzťahujú na problematiku nastolenú návrhom krajského súdu, možno zabrániť doterajšej interpretačnej a aplikačnej praxi, ktorá spochybňovala princíp právnej istoty a dôvery subjektov práva v právny poriadok. Za týchto okolností nebolo potrebné a ani vhodné vysloviť nesúlad napadnutého § 13 ods. 3 písm. a) zákona č. 599/2003 Z. z. s čl. 39 ods. 2 ústavy, a preto ústavný súd návrhu krajského súdu nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2009